



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 107/2018
30.01.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ..., ГГ из ..., ..., ДД из ..., ЂЂ из ..., ..., ЕЕ из ..., ..., ЖЖ из, ЗЗ из ..., ИИ из ..., ЈЈ из ..., ..., КК из ..., ..., ЛЛ из ..., ..., ЉЉ из ..., ММ из ..., ..., НН из ..., ЊЊ из ..., ..., ОО из ..., ПП из ..., ..., РР из ..., ..., СС из ..., ТТ из ..., ЋЋ из ..., ..., УУ из ..., ФФ из ..., ХХ из ..., ..., ЦЦ из ..., ..., ЧЧ из ..., ЏЏ из ..., ..., ШШ из ..., АБ из ..., АВ из ..., АГ из ..., ..., АД из ..., ..., АЂ из ..., АЕ из ..., ..., АЖ из ..., ..., АЗ из ..., АИ из ..., ..., АЈ из ..., ..., АК из ..., ... и АЛ из ..., чији је заједнички пуномоћник Јасмина Михаиловић, адвокат из ..., ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 129/2018 од 07.06.2018. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 30.01.2019. године, после испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 129/2018 од 07.06.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагачи су 22.06.2018. године поднели Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 129/2018 од 07.06.2018. године, којим је одбијен њихов приговор ради убрзања поступка у предмету Управног суда Ш 7У 4084/18 као неоснован. У жалби се наводи да су предлагачи још 28.09.2006. године покренули управни поступак за исплату додатка на плату за прековремени рад, рад на дане државних празника и рад ноћу, за последње три године које су претходиле подношењу захтева, али да о њиховом захтеву још увек није правноснажно одлучено. Изложили су чињенице које се односе на ток поступка решавања о њиховом захтеву и указали на то да је лицима која су се налазила у битно сличној чињеничној и правној ситуацији као и предлагачи, Уставни суд Одлуком Уж 2576/2011 од 19.12.2012. године усвојио уставне жалбе због повреде права на суђење у разумном року и утврдио право на накнаду нематеријалне штете сваком подносиоцу у износу од по 600 евра у динарској противвредности. Истакли су да је за уставносудску праксу значајан правни став Уставног суда да се код оцене трајања поступка узима у обзир укупна дужина трајања поступка – код управних органа и Управног суда. Предложили су да Врховни касациони суд усвоји њихову жалбу, преиначи ожалбено решење Управног суда и утврди да им је повређено право на суђење у разумном року, и да наложи поступајућем већу Управног суда да оконча поступак у року од два месеца. Трошкове поступка су тражили и определили.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда III 7У 4084/18 и Р4 у 129/18 утврђено је да су предлагачи, као тужиоци, дана 08.03.2018. године, поднели Управном суду тужбу због ћутања управе против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије. Управни суд је 03.04.2018. године доставио туженом органу тужбу, уз захтев за доставу списка предмета и одговора на тужбу. Тужени орган је дана 22.05.2018. године доставио Управном суду одговор на тужбу у коме је предложио да се тужба одбаци због неиспуњења услова за ћутање управе, наводећи да је по поднетој жалби донето решење број 120-01-27/2016-01 од 29.02.2016. године.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије утврђено је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Полазећи од чињеница и околности овог случаја, Врховни касациони суд налази да је правилно поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзања поступка у предмету тог суда III 7У 4084/18. Наиме, предлагачи су приговор ради убрзања поступка у том предмету поднели месец дана након подношења тужбе. Већ у том року Управни суд је предузео радње ради прибављања списка и одговора на тужбу, али није постојала објективна могућност да се одлука о тужби донесе и управни спор за тако кратко време оконча, чак и да је Управни суд пренебрегао обавезу решавања

предмета по редоследу пријема прописану чланом 177. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр.110/09...39/16).

Приликом одлучивања Врховни касациони суд је имао у виду жалбене наводе којима се указује на Одлуку Уставног суда Уж 2576/2011 од 19.12.2012. године и на правни став Уставног суда да се код утврђивања постојања повреде права на суђење у разумном року узима у обзир укупна дужина трајања поступка – код управног органа и Управног суда. Врховни касациони суд истиче да, и према правном ставу овог суда, ефикасно поступање суда у управном спору не искључује оцену временског аспекта управног поступка који представља интегрални део одлучивања о праву предлагача. Међутим, овај суд посебно указује на то да се Законом о заштити права на суђење у разумном року, пре свега, остварује право странака на суђење у разумном року у судском поступку, а да се не може разумно очекивати да управни спор буде мериторно окончан за месец дана, имајући у виду све процесне радње које је, у складу са одредбама Закона о управним споровима, Управни суд дужан да предузме пре доношења одлуке о тужби. Поред тога, Врховни касациони суд мора да примети да су се предлагачи у жалби позвали на Одлуку Уставног суда Уж 2576/2011 од 19.12.2012. године којом је утврђена повреда права на суђење у разумном року другим лицима која су се налазила у битно сличној чињеничној и правној ситуацији као и предлагачи, а да су пропустили да наведу да је Одлуком Уставног суда Уж 2762/2013 од 23.12.2015. године усвојена њихова жалба због повреде права на суђење у разумном року у управном поступку који се води по њиховом захтеву од 05.10.2006. године и да је сваком предлагачу утврђено право на накнаду нематеријалне штете у износу од по 300 евра у динарској противвредности. Дакле, предлагачима је Одлуком Уставног суда већ утврђена повреда права на суђење у разумном року у управном поступку, што је могло бити од утицаја на доношење одлуке по приговору ради убрзања поступка у управном спору. Пропуст подносиоца представке да суд обавести о битном доказу за разматрање предмета представља у пракси Европског суда за људска права једну од ситуација у којима је тај суд утврђивао злоупотребу права на представку (види, нпр, Al-Nahif против Бугарске, број 50963/99, став 89, од 20.06.2002. године), јер онемогућава неометано вођење поступка и правилно одлучивање о представци.

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом диспозитива решења.

Врховни касациони суд је одбио и захтев предлагача за накнаду трошкова поступка применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку у вези са чланом 30. Закона о ванпарничном поступку, имајући у виду да предлагач није успео у поступку по жалби. Стога је одлучено као у ставу другом диспозитива.

Судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић